

gen staar hen næsten som en selvfølgelig Sag uden at forvolde Vedkommende nogenformhelst Ulempe. Det viser sig jo, at der kan begaaes en feil Anvendelse af Grundlovsparagrafen, og at det bestrages som værende ganske i sin Orden, ja, man synes jo endog, at det ikke er ganske i sin Orden, at det paatales. Jeg skal ikke gaa ind paa de Betragtninger, som den meget ærede Minister fremsatte, at det ikke vedkommer Folkethinget, hvorledes en ansvarlig Minister udfører sit Embede. Hvorledes Ministeren mener at kunne udføre sit Embede, er hans Sag, men hvorledes han udfører sit Embede, er ogsaa vor Sag, det giver jeg aldrig Slip paa. Derfor skulde jeg have ønsket med Hensyn til dette Spørgsmaal, uagtet jeg naturligvis erkjender, at man ikke behøver at gaa videre med Forespørgselen, da vi jo ere enige om Fortolkningen, at den ærede Minister havde imødekommet Flertallets Forslag ifjor og formelt ophevet dette ulovligt udstedte Forbud, ulovligt i den Udstrækning, det har faaet.

**Nimestad:** Jeg skal ikke komme tilbage paa Forhandlingerne i Fjor om denne Sag, det ærede Flertal havde jo det Held, at Sagen ikke kom til Behandling her i Thinget. Derimod skal jeg blot gjøre et Par Bemærkninger, lige over for hvad det ærede Medlem sagde. Det forekommer mig mærkværdigt, at det ærede Medlem kan have en saa vanstelig Opfattelse, at han ikke kan forstaa Forskjellen imellem, at Folkethinget udtaler og hævder Noget som en formelig Beslutning, og paa den anden Side, at man fremstiller det, man udtaler og hævder, som en Præmis for en Beslutning. Der er ikke det Mindste i Veien for, at disse Ord kunne opstilles som Præmis for en Opfordring til Ministeren; men derimod er der i og for sig Noget til Ginder for, at Folkethinget udtaler som en Dom, at Grundloven er at forstaa paa den og den Maade. Det ærede Medlem siger: Naturligvis udtaler Folkethinget kun sin Anskuelse, det er ikke andre Folks Anskuelse, det udtaler. Det er nu overmaade vittigt sagt af det ærede Medlem, men egentlig ikke saa meget træffende, thi Spørgsmaalet er ikke, om Folkethinget udtaler sin eller Andres Anskuelse. Naar man siger: saaledes og saaledes er det at forstaa, og saaledes er det, saa udtaler Folkethinget en Dom, og saa opstaa det Spørgsmaal: Er Folkethinget berettiget, kompetent til at udtale denne Dom? Ligger Afgjørelsen af dette Spørgsmaal hos Folkethinget? Og det gjør den ikke, ikke den endelige Afgjørelse.

Derfor siger jeg, det er uheldigt; men jeg ser bort derfra og stemmer for Dagsordenen.

**Berg:** Det staar i Tidenden, at Mindretallet foreslaar Folkethinget at vedtage følgende Beslutning: „Idet Folkethinget hævder, at Forbudet o. s. v.“. Altsaa for det Første: Folkethinget hævder, og for det Andet: Folkethinget opfordrer. Det er en Beslutning, delt i 2 Dele, af hvilke den første Del er en Hævdelse. Det ærede Medlem sagde i sit første Foredrag, at vi saae os nødfagede til i Fjor at fravige denne Sag, og han sagde nu i sit sidste Foredrag, at vi havde det Held, at den ikke kom frem. Saaledes som Tanken er kommen frem i Politidirektørens Indberetning i Ministerialtidenden, hvoraf man kan se, at enhver Embedsmand kan faa Lov til at udtale sig mod sine politiske Modstandere som han vil i den officielle Tidende, naar han ikke kan gjøre det andetsteds, er det nødvendigt, at der nedlægges en bestemt Indsigelse derimod. Jeg var en af dem, der søgte at faae Formanden til at anvende Tiden saaledes, at vi kunde faae baade denne og lignende Sager for.

**Formanden:** Jeg finder Anledning til at bekræfte dette, og tillige at bringe i Erindring, at den Gang jeg gav en Oversigt over Nigsdagens Virksomhed, og denne Sag, da den blev omtalt, vakte nogen Bevægelse, sandt jeg Anledning til allerede der at bemærke, at naar Sagen ikke denne Gang var kommen frem heri Thinget, var det udelukkende min Skyld, idet jeg fandt, at der den Gang var andre Sager, som gjorde Krav paa Thingets Tid, og hvis Afgjørelse var vigtigere end dennes. Jeg skal endnu tilføie, at det skete, uagtet jeg havde modtaget indtrængende Opfordringer fra den sidste ærede Taler og fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen) om at fremme Sagen.

**Nimestad:** Jeg skal blot bemærke, at det forekommer mig ikke at udelukke, at det var et Held for de Herrer, at Sagen ikke kom frem.

**S. A. Hansen:** Men det udelukker heller ikke, at jeg anser det for et stort Uheld. Jeg tror, det havde været heldigt for os, om vi den Gang havde faaet Sagen frem, men at det maaske neppe havde været heldigt for de Herrer. (Modsigelse af Nimestad). Jeg tror, at det ærede Medlem havde Held med sig, naar Sagen ikke den Gang kom frem. Nu er Tiden gaaet, og nu